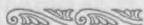

Ko je pa to videl oče Gorjanec, je nagubančil celo ter Jožka resno pokaral: »Pfuj, sramuj se, Jožek! Nevoščljivost je korenina vsega zla! Ne daj, da se ti v srcu zaredi — nevoščljivost! Lahko bi te kedaj zadela huda kazen za to!«

Jožek si je zapomnil te besede. Potrudil se je, da se iznebi te svoje slabosti. Sčasoma je postal poštenjak brez nevoščljivosti in samopridnosti.

Janko Leban.

Zalarjev Jurček.

Kdo ne pozna Jurčka Zalarjevega, ki mu ga ni para v vsej vasi? O Božiču je dopolnil šesto leto. Najmlajši je pri Zalarju. Tone, Barbka, Francek: vsi že hodijo v šolo. Jurček pa tudi noče zaostati za svojima učenima bratcema in modro sestrico, ki vsi žečitajo in lepo pišejo.

Zaželel si je Jurček abecednika. Le kdo bi se ga usmilil, kdo bi mu ga kupil? Pri očetu ni bilo nič. Usmilili so se ga naposled mati. V nedeljo je že dobil Jurček novi abecednik. Začelo se je učenje. A toliko teh »kljuk«, tako čudnih, pa vsaka ima svoje ime! Podobe — te so mnogo bolj zanimale Jurčka kot pa črke, ki mu kar niso hotele ostati v spominu. Pa, da ima le abecednik; počasi bo šlo že tudi z branjem, si je mislil Jurček.

Kaj, ko bi mu kdo pomagal? Toneta je poprosil. Tone bo najbolje znal; pa ima tudi največ časa, ker hodi v šolo le ob četrtnih.

In res začela sta z učenjem. Pri najlažji črki sta začela, kakor je nasvetoval Tone, hudomušnež, Jurčku. Pri črki »t« sta začela.

»Vidiš Jurče, to je tepec!« Res, »tepeca« si je Jurče kaj dobro zapomnil, pisanega in tiskanega. Še napisati ga je znal. Poiskati je znal »tepeca« v vsaki knjigi. Kdor je prišel k Zalarjevim, vsakemu je pokazal Jurče, kaj že zna brati.

Naposled se je pa Jurče vendarle naveličal

učenja. Povšeči mu je bilo le bolj igranje. Za učenje — si je mislil — je že še čas. Zalarjev oče so sicer pravili: »Jurče je in bo vedno Jurče!« Toda dobra mati so tolažili sebe in sinka, »da bo še vse dobro, ko bo Jurče hodil v šolo.«

Kaj vsega ne naplete Jurče! Pri Zalarju so imeli lepo belo muco. Z Jurčkom sta si bila prav dobra prijatelja. Jurček ji je vedno kaj odstopil od svojega deleža, bodisi zjutraj, opoldne, ali zvečer. Pa ne le k Jurčkovi skledici je prišla muca rada; tudi sicer se mu je rada pridružila. V mrzli zimi si našel Jurčeta in muco na topli peči, kjer sta dremala. Jurček je smrčal, muca je predla — vsak po svoje. To so vam bili glasovi. Pa, da je bil le v kuhinji mir; da le tam kaj ne utikata Jurče in muca svojih noskov.

Neko nedeljo je ostal Jurček z babico doma za variha. Drugi so vsi odšli k službi božji. Babica je zadremala v zapečku. Od dolgega časa Jurček ni vedel kaj početi. Zato si je izmislil nekaj prav bistrega, njemu podobnega. Zazdela se mu je peč premalo topla. Zato je vzel muco, zvesto svojo tovarišico, pa hajdi po prstih v kuhinjo in tam v peč, ki tedaj ni bila zakurjena.

In v peči sta čepela potem. Jurče v nedeljskih hlačicah, muca pa v lepem kožuščku — dokler ni prišla dekla in ju izvlekla iz peči.

Jurček je imel še malo bolj črn obraz kot sicer. Muca pa, ta je bila bolj revica. Bela njena suknjica je bila vsa črna, sajasta in pepelnata. Uboga muca!

A Jurčku je vendar še ostala prijateljica, dasi odslej ni bila več tako lepa, bela muca, naj se je še tako umivala in snažila. Morda se ji je smilil Jurček, ki je cvilil in jokal, se vil in plesal pred očetovo šibo? Ali pa je muca pozabila na Jurčkovo neumnost in na svoj umazani kožušček, ker se ji često oglašala lačni želodček. A Jurče ima vedno kaj za njo. Kruh je pa le kruh; kdo bo rad gladoval v zameri?

Fr. Z-va.

